

Lászlóffy Csaba

Álom árúizei

„az elesettek neve
/ ... / kizuhan a megzuhanásból”
(Prágai Tamás)

Csontszilánkok, porladó idegek!
Tartós árban fejed a víz alatt,
már nem kalapál oly veszettül szíved
az erőlködéstől, mint a felszínen,
hogy az összeomlás maga alá temet.

Tények hordaléka, honnan s hova:
az anyag belsejéből ami elszabadul,
milyen alakzatokká képezi magát?
Zománc alatti porckopások,
gyulladásos és forradásos csontok.
A még soha elő nem hívott
párbeszéd s elhallgatások
mint holmi kínzóeszközök.

Intim asztaltársaság – kínos percek
sercegő bogánca: irgalmas nővért
játészó barátok, aszalt vigyorú besúgók.
Az emberi idő sohasem egyirányú:
visszacikázik és bumerángxént ejt
utólag, hányszor(!), barbár sebeket.

A kalitka-tudat, inog előre, hátra
(le ne zuhanj valamelyik emlékkel,
főlösképpen össze ne roncsolódj) –
a véretek falait áttörő,
a mész mögötti génes, kénes
gőzbe vesző kettős magány.

A ház, a kerti locspocs s lom(b)halom.
Csak törmelék, illat sehol, a rőt
sövényt is elsodorta rég a szél.

Fojtott hóesésben („vannak napok,
mikor másvalaki szeretnék lenni”)
elodázott pszicho-drámáknak
prédául odavetett köztetem! –

Feltört aszfalt, szagos az exhumált
kor, a törékeny útvesztőkön
föl-fölmondott vers. Befagyott tudás.

Mint könnyű járda, öreg házfal: ifjú
eszménykép süllyedőben (a nyálába
fulladt, tilosból nyálkás kegybe
kecskebukázó kaszkadór!)
Aranymáz alatt rángatózó
mimika (a sisak sehol) –
elsimítani az otromba ráncokat,
amíg az idő össze nem omol.

Rongyfáslikká fölhasogatott végeken
szívünk végső elaltatásra vár.

Barbár öröklét, békétlen halál.

2006. szeptember végén

Szuvenír Prágai Tamásnak

„A képben egyre mélyebbre ás”

1. (Csak álom)

Az étterem nem labirintus,
se híveid,
se társad itt –
az üres zsebűnek ott kint, kuss!

Az étteremben várt nejed.
Jaj, ki vagyok?
Soha nagyobb
magányt nem élt meg ő veled,

mint itt, e zsúfolt „tele a
cipő lábbal” –
szűk világgal
összezárva. Mi lenne, ha

csak álmodnánk?... Ajánlatom:
sör s zabpehely
inkább! É hely
sülve vagy főve borzalom.

2. (A halál inge)

Kegyenc, ki vár? Ki ő!... Csak csábító csend
 a Vadas-parkban. (Patát hord, lehet.)
 Késő keresni óvhelyet vagy óment;
 divat ellen mi segíthetne meg?
 Mondd ki nyíltan, már úgylis megesett:
defloráció! – Bizarr szó, ahogy cseng,
 már nem tépnek a lángok valahol bent,
 mint a kielégítetleneket.
 S nem várod naivan, hogy az egek
 Ura magához karoljon fent.

De most már tudod, hogy a lehetetlent
 kísértetted. Míg magadra veszed
 utolsó inged, testedből minden szent
 orgazmussal egy kicsit kevesebb
 marad. Kegyenc volnál?...

(Csak csábító csend.)

3. (A látvány)

Idő homályát felrobbantani.
 Szellem-pókháló rajta az, halál-
 füst s -hamu (nem feltétlenül
 krematóriumi.)

Lő- vagy fénytávolságra
 egy asszony cipekedik: a saját
 kilói, súlya ráadás. Lehet
 anyád, kedvesed – behelyettesíthető
 a hely. S ami átlényegül idővel?
 Végül csak szív láng. Jelentéktelen.

Ver(ð)bunkosok

„...Vadállat-szag és sötét lesz
úgyis, barbárok, miattatok!”
(Prágai Tamás)

(Táncritmusra)

Ne mondd meg egyből,
hogy mi a Vég;
agyad a gyötrelemtől
úgyis kiég.

Kapaszkodnál a kilátástalanba,
ami elkésett – – –
név és dátum csak sugallat, ha
az idő kőbe még nem vésett.

A hangszóróból bűgó áltatás
megőrjíti füled.
Inkább szagolj,
hajlékonyan, fűvet.

Bagatell az egész:
verbunkos! (Menüett.)

★

(Sci-fi Kismagyarországról)

Üresbe révedő szemek,
hazatérés: a hol is a haza?
ábrándja. (Így csak a gyerek
vagy a végállomásra érő
kesereg.)

A *mindhiába* ingere
reményt sugall (no persze, nem
mindenkinek), ha glória lebeg,
vagy lóhere az egeden!

Éjszakánként viszont a hold-
sarló – talán egy fél kiló –
hevesebb ingert vált ki, mint
a híres nyaktiló.*

* lásd: guillotine